

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Cezary Olszewski
Protokolant :	st. sekretarz sądowy Katarzyna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2020 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W. (1)

przeciwko Č. S. z siedzibą w P. (Czechy) Oddział (...) w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej Č. S. z siedzibą w P. (Czechy) Oddział (...) w W. na rzecz powoda J. W. (1) kwotę 74 000 zł (siedemdziesiąt cztery tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2018 do dnia zapłaty.

2. Zasądza od pozwanej Č. S. z siedzibą w P. (Czechy) Oddział (...) w W. na rzecz powoda J. W. (1) rentę w kwotach po 1459 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt dziewięć złotych) miesięcznie poczynając od 11 marca 2018r płatną do 10-go każdego kolejnego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności.

3. Ustala na przyszłość odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z dnia 22 grudnia 2015r.

4. Oddala powództwo w pozostałej części.

5. Zasądza od pozwanej Č. S. z siedzibą w P. (Czechy) Oddział (...) w W. na rzecz powoda J. W. (1) kwotę 6988 zł (sześć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę (...) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

6. Nakazuje zwrócić pozwanej Č. S. z siedzibą w P. (Czechy) Oddział (...) w W. kwotę 1678,65 zł tytułem zwrotu niewykorzystanych zaliczek.

7. Nakazuje pobrać od pozwanej Č. S. z siedzibą w P. (Czechy) Oddział (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Suwałkach kwotę 2468,97 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa, oraz kwotę 3776 zł tytułem kosztów sadowych, od których powód został zwolniony.

SSO Cezary Olszewski

Sygn. akt I C 188/17

UZASADNIENIE

Powód J. W. (1) wystąpił z pozwem domagając się od pozwanego – Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zapłaty kwoty 74000 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty – tytułem częściowego zadośćuczynienia za krzywdę związaną z wypadkiem z dnia 22 grudnia 2015 roku. Ponadto wnosił o zasądzenie od pozwanego dożywotniej renty w kwocie 1459 zł miesięcznie płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia wniesienia pozwu, wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku uchybienia w płatności którejkolwiek z rat. Równocześnie żądał zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego z uwzględnieniem uiszczonej opłaty od pełnomocnictwa.

W ramach uzasadnienia powód podkreślał, iż w dniu 22 grudnia 2015 roku na obszarze przejścia granicznego G. - G. doszło do katastrofy w ruchu lądowym spowodowanego przez kierującego pojazdem ciężarowym - ciągnikiem siodłowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...) M. P.. Kierujący pojazdem sprawca wypadku staranował szlaban graniczny, przejechał po słupkach i kolczatce, dwukrotnie uderzył w stojący przed nim samochód marki M. a następnie uderzył w siedem innych samochodów w tym samochód w którym znajdował się powód J. W. (2). Pojazd, którym poruszał się sprawca pozostawał ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC w Č. S. z siedzibą w P. nr polisy (...), na rzecz której na terenie Polski usługi świadczy (...) S.A., działający w imieniu i z upoważnienia Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W wyniku zdarzenia powód J. W. (1) doznał licznych obrażeń ciała, w tym: złamania odcinka piersiowego kręgosłupa w postaci wybuchowego złamania trzonu kręgu (...) z niedowładem kończyn dolnych, złamania łuku kręgu (...) strony lewej, złamania trzonu kręgu (...) i wyrostka poprzecznego strony prawej a także złamania żeber VI, VIII strony prawej oraz stłuczenia płuc. Po wypadku u powoda powstały niepożądane następstwa w postaci zaburzeń pamięci, bólu kręgosłupa i głowy. Dnia 24 grudnia 2015 roku powód przeszedł operację laminectomii Th 11- (...), a także (...) -L2. Po operacji powód został przekazany do SP ZOZ OR w S. na Oddział (...) Neurologicznej celem leczenia po przebytych złamaniu kręgu (...) z niedowładem kończyn dolnych. W trakcie badań u powoda stwierdzono brak odruchu kolanowego i odruchów ścięgien A.. Równocześnie zdiagnozowano ograniczenie zakresu ruchów czynnych w stawach biodrowych, kolanowych i brak ruchów czynnych w stawach skokowych. W okresie po wypadku i przebytej operacji powód wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego. Po pobycie na Oddziale (...) Neurologicznej powód zaczął samodzielnie siadać na łóżku oraz przesiadać się na wózek inwalidzki. Uczył się chodzić za pomocą kul ortopedycznych. W okresie od 12 maja 2016 roku do 09 czerwca 2016 roku powód przebywał w (...) Sanatorium (...) w miejscowości G. gdzie w 29 dniowym okresie rehabilitacyjnym przeszedł szereg zabiegów. Pomiędzy 23 sierpnia 2016 roku a 04 października 2016 r. powód ponownie przebywał w SP ZOZ OR w S. na Oddziale (...) Neurologicznej, gdzie kontynuował leczenie. W okresie od 4 do 27 listopada 2016 roku powód ponownie korzystał z usług (...) jednakże mimo licznych kuracji do dnia dzisiejszego skarży się na ból uszkodzonego odcinka kręgosłupa, przyjmuje silne leki przeciwbólowe, a prognozy powrotu do zdrowia i sprawności pozostają negatywne. Konsekwencje wypadku skutkowały powstaniem po stronie powoda ogromnych cierpień natury fizycznej jak również psychicznej.

Uzasadniając roszczenie w zakresie renty powód argumentował, że zmierza ono do rekompensaty w zakresie utraconych zarobków. Przed wypadkiem powód posiadał duże doświadczenie przy pracach związanych z montażem profili okiennych. Z uwagi na odniesione obrażenia utracił całkowicie możliwość pracy zarobkowej, która stanowiła jego dotychczasowe źródło utrzymania. Do dnia wypadku powód pozostawał zatrudniony za wynagrodzeniem w wysokości odpowiadającej pensji minimalnej.

Odpowiadając na pozew Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. wносиło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, podnosząc zarzut braku legitymacji biernej pozwanego.

Powołując się na treść art. 123 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 12 ust 3 w/w ustawy podkreślał, że w sprawie zachodzi brak legitymacji biernej po stronie pozwanego z uwagi na fakt, iż zdarzenie wypadkowe z dnia 22 grudnia 2015 roku miało miejsce na terytorium Federacji Rosyjskiej, co potwierdza treść uzasadnienia postanowienia karnego (wydanego przez SR w Olecku sygn. akt II K 158/16) odnoszącego się do przedmiotowej sprawy. Jednocześnie pozwany podkreślał, iż sprawca zdarzenia w trakcie postępowania

karnego został uznany za niepoczytalnego, co uniemożliwia mu przypisanie winy, a w konsekwencji powstanie odpowiedzialności pozwanego.

Pismem z dnia 19 stycznia 2018 roku pełnomocnik powoda wniósł o zmianę powództwa poprzez wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Č. S. z siedzibą w P.. Po przeprowadzeniu rozprawy zarządzeniem z dnia 25 stycznia 2018 roku wezwano do udziału w sprawie po stronie pozwanej Č. S. z siedzibą w P..

Postanowieniem z dnia 07 maja 2018 roku zwolniono od udziału w niniejszej sprawie pozwane Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W., którego miejsce zajęła pozwana Č. S. z siedzibą w P..

Odpowiadając na pozew pozwana Č. S. z siedzibą w P. żądała oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów postępowania procesowego. Argumentując stanowisko podnosiła, iż formułując zawarte w pozwie żądania powód uzasadnił je jedynie w sposób pobieżny i lakoniczny, starając się przenieść ciężar obowiązku dowodowego na stronę pozwaną.

W opinii pozwanej wskazana w pozwie kwota zadośćuczynienia tj.: 74.000zł jak również kwota miesięcznej, dożywotniej renty – 1459 zł, jawią się jako drastycznie zawyżone i nieuzasadnione. Dostrzec również należało, że w toku postępowania likwidacyjnego działający w imieniu i z ramienia pozwanej (...) S.A. przyznał na rzecz powoda kwotę 10.024 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów związanych z leczeniem. Równocześnie przyznana kwota została pomniejszona o 20% z uwagi na uznanie, iż poszkodowany przyczynił się do szkody, gdyż w momencie zdarzenia nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, czego konsekwencją wypłacono na rzecz J. W. (1) łącznie 8019,20 zł w tym 624,72 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Zdaniem pozwanej również załączona do akt sprawy dokumentacja medyczna nie stanowi dowodu potwierdzającego, iż poszkodowany wypadkiem J. W. (1) do dnia dzisiejszego odczuwa skutki zdarzenia z dnia 22 grudnia 2015 roku. Z przedmiotowej dokumentacji wynika bowiem, iż u powoda od momentu pierwotnego trafienia do placówki medycznej do momentu zakończenia procesu rehabilitacji i opuszczenia placówki nastąpiła znaczna poprawa stanu zdrowia i sprawności. Aktualne dolegliwości powoda i związane z nimi dyskomfort stanowią odczucia jedynie subiektywne i pozostają nieoparte żadnymi dowodami. Jednocześnie powodowi zostało przyznane świadczenie w postaci renty w wysokości 1534,16 zł miesięcznie, które w ocenie pozwanego z jednej strony zaspokaja jego bieżące potrzeby zaś z drugiej czyni bezzasadnym roszczenie zasądzenie renty – wskazane w pozwie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 22 grudnia 2015 roku na obszarze (...) miała miejsce katastrofa w ruchu lądowym. Kierujący pojazdem ciężarowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...) M. P. działając wbrew przepisom taranując szlaban graniczny i przejeżdżając po kolczatce przekroczył granicę, dwukrotnie uderzył w stojący przed nim samochód osobowy marki M. o nr rej (...), a następnie uderzył w siedem innych samochodów osobowych, czekających w kolejce na wjazd do Federacji Rosyjskiej.

W wyniku zdarzenia znajdujący się w jednym z samochodów osobowych, tj.: samochodzie marki M. nr. rej.: (...) J. W. (1) doznał obrażeń w postaci mnogich złamań odcinka piersiowego kręgosłupa, wybuchowego złamania trzonu kręgu (...), złamania łuku kręgu (...) strony lewej, niedowładu kończyn dolnych, złamania trzonu kręgu (...) i wyrostka poprzecznego strony prawej, złamania żeber VI i VIII strony prawej oraz stłuczenia płuc, tj.: obrażeń realnie zagrażających życiu poszkodowanego. W następstwie odniesionych obrażeń i urazów J. W. (1) cierpiał na zaburzenia związane z pamięcią, bóle głowy i kręgosłupa oraz drętwienie kończyn. Po wypadku powód został przetransportowany do Szpitala Wojewódzkiego im. dr. L. R. w S., gdzie w dniu 24 grudnia 2015 roku przeszedł operację w postaci: laminectomii Th 11- (...), a także spondylodezy Th 10-L2, polegającą na usunięciu fragmentu tylnej części kręgosłupa w celu zmniejszenia ucisku na korzenie nerwowe biegnące w kanale kręgowym oraz zespolenia sąsiednich kręgów za pomocą implantów. Wraz z odbyciem operacji J. W. (1) został przeniesiony do SP ZOZ OR w S. na Oddział (...) Neurologicznej celem leczenia przywracającego sprawność po przebytych złamaniach kręgów, z niedowładem kończyn dolnych. W trakcie przeprowadzanych badań u powoda zdiagnozowano obniżenie napięcia mięśni kończyn dolnych wraz z osłabieniem siły mięśniowej, brak odruchu ścięgien A. oraz odruchu kolanowego po stronie lewej, ograniczenie

zakresu ruchów czynnych w stawach biodrowych i kolanowych. W okresie tym powód musiał korzystać z pomocy osób trzecich przy wypełnianiu podstawowych czynności fizykalnych związanych z codzienną egzystencją, w tym przy siadaniu na łóżku i zmianie zajmowanej pozycji. Po zakończeniu pobytu w przedmiotowej placówce powód zaczął samodzielnie siadać oraz chodzić przy asekuracji balkonika oraz kul ortopedycznych. U powoda zdiagnozowano obniżenie napięcia mięśniowego kończyn dolnych, przejawiające się m.in. zanikiem odruchów kolanowych. Chód powoda określony został jako samodzielny jednakże z defektami, tzw. chód „bociani”. Z uwagi na opadnięcie stopy, spowodowane spadkiem napięcia mięśniowego, powód musiał wysoko unosić nogi. W chwili wypadku powód miał 51 lat (dowód: odpis postanowienia w sprawie karnej prowadzonej przeciwko sprawcy wypadku M. P. przed SR w Olecku pod sygn. akt II K 158/16 k. 13-14 verte, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 15-17, karty informacyjne pacjenta k. 18-20, zawiadomienie o szkodzie osobowej k. 25-26).

Kolejnym etapem terapii powoda był okres rehabilitacji od 12 maja 2016 roku do 09 czerwca 2016 roku w (...) Sanatorium (...) w miejscowości G.. W trakcie miesięcznego pobytu powód odbył szereg zabiegów i terapii ćwiczeniowych. Następnie pomiędzy 23 sierpnia 2016 roku a 04 października 2016 roku J. W. (1) znajdował się ponownie na Oddziale Rehabilitacyjnym placówki SP ZOZ OR w S., gdzie kontynuowano leczenie usprawniające. Powoda poddawano zabiegom gimnastycznym, działaniu kąpeli wodno-wirowych oraz prądów leczniczych. Pomiedzy 04 a 27 listopada 2016 roku powód ponownie trafił do (...) Sanatorium (...) gdzie poddany został szeregowi kuracji. Po opuszczeniu placówki J. W. (1) w dalszym ciągu odczuwał i do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe uszkodzonego odcinka kręgosłupa. Regularnie przyjmuje silne leki przeciwbólowe, zaś jego prognozy na powrót do stanu zdrowia sprzed wypadku pozostają negatywne. Od momentu wypadku do chwili obecnej powód pozostaje osobą niezdolną do pracy (dowód: Zawiadomienie o skierowaniu na rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej ZUS k. 21, Informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS k. 22-23 verte, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy k. 24).

Bezpośrednio po wypadku powód był całkowicie unieruchomiony. Z uwagi na niezwykle silne dolegliwości bólowe przez pierwsze trzy miesiące przyjmował bardzo silne leki przeciwbólowe, które umożliwiły mu jakiegokolwiek funkcjonowanie. Do marca 2016 roku nie był w stanie zasnąć bez uprzedniego zażycia leku przeciwbólowego.

W okresie od kwietnia 2016 roku, tj.: od daty opuszczenia szpitala, do lipca 2016 roku J. W. (1) wymagał pomocy osób trzecich przez 24 godziny na dobę, również w zakresie podstawowych, codziennych czynności.

Pomimo szeregu odbytych zabiegów rehabilitacyjnych powód w dalszym ciągu odczuwa ból i dyskomfort. Nie jest w stanie samodzielnie sporządzać posiłków, gdyż dłuższe przebywanie w pozycji wyprostowanej wywołuje zachwianie równowagi i nasila uczucie przenikliwego bólu.

Celem ustalenia zakresu i rozległości urazów doznanych przez powoda w następstwie wypadku z dnia 22 grudnia 2015 roku - dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. W trakcie badania poprzedzającego opinię biegły stwierdził u powoda widoczną bliznę pooperacyjną na odcinku kręgosłupa Th-1 o długości 23 cm, zaś sama okolica tego odcinka kręgosłupa pozostaje wyraźnie uwypuklona. Ustalono wyraźne ograniczenie ruchomości kręgosłupa ma odcinku lędźwiowym we wszystkich kierunkach. Przy ucisku na odcinki lędźwiowe kręgosłupa opiniowany odczuwa ból. W ocenie biegłego odniesione przez powoda na skutek wypadku obrażenia dostarczyły dolegliwości bólowych o znacznym natężeniu. Przez cały okres hospitalizacji był zmuszony przyjmować leki przeciwbólowe. Mimo upływu znacznego okresu czasu oraz zastosowanych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych powód do chwili obecnej zażywa leki przeciwbólowe. Po wypadku J. W. (1) nie wrócił do pracy. Po 6 miesiącach przebywania na zwolnieniu lekarskim Zakład Ubezpieczeń Społecznych przydzielił powodowi 6 miesięczne świadczenie rehabilitacyjne. Kolejno powodowi przyznano rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na rok, po czym przedłużono na kolejne trzy lata, tj.: do 31 grudnia 2020 r. Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 04 września 2017 roku powód został uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Jako datę powstania niepełnosprawności uznano dzień 22 grudnia 2015 roku zaś sam stopień niepełnosprawności orzeczono na okres od 26 lipca 2016 roku do 31 sierpnia 2020 roku. Aktualnie u powoda występuje ciągły ból pleców z promieniowaniem w okolice bioder, który nasila się przy pozostawaniu przez dłuższy okres czasu w jednostajnej

pozycji stojącej lub siedzącej. U J. W. (1) występują negatywne objawy w postaci uporczywych i przewlekłych skurczów i odrętwienia dolnych kończyn ciała. Do dnia wypadku powód pozostawał sprawnym fizycznie, stosownie do swojego wieku, mężczyzną zaś sam wypadek negatywnie odbił się na jego psychice i sferze fizycznej.

Obecnie J. W. (1) pozostaje osobą niepełnosprawną, z orzeczoną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych całkowitą niezdolnością do pracy zawodowej. U powoda utrzymują się dolegliwości bólowe odcinka kręgosłupa Th-L-S, które powodują dyskomfort i utrudniają korzystanie z wielu czynności życia codziennego.

Po przebytych okresie leczenia i rehabilitacji powód pozostaje wprawdzie osobą samodzielną, jednakże z uwagi na następstwa odniesionych obrażeń ma trudności z dłuższym staniem, siedzeniem, chodzeniem i jazdą samochodem. Nasilenie uczucia bólu występuje w okresach długotrwałego pozostawania w niezmienionej pozycji. Równocześnie biegły podkreślał, iż dyskomfort związany z urazem kręgosłupa i związane z tym dolegliwości bólowe będą towarzyszył powodowi ze zmiennym natężeniem do końca życia. Zniekształcenie kręgosłupa, uczucie bólu i ograniczenie w jego ruchomości stanowią trwałe następstwa zdarzenia. Ponadto wypowiadając się w zakresie odniesionego uszczerbku na zdrowiu biegły wskazał, iż powód w wyniku wypadku doznał obrażeń które skutkowały zaistnieniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania z dnia 18 grudnia 2002 roku (tj. z dnia 17 stycznia 2020 r. Dz.U. z 2020 r. poz. 233, dalej jako Roporządzenie). Biegły stwierdził, iż u powoda wystąpił trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15 % zgodnie z pkt. 90a Rozporządzenia z uwagi na przebyte złamanie wybuchowe trzonu kręgu (...) wymagające leczenia operacyjnego, uszczerbek w wysokości 10 % - zgodnie z pkt. 93h Rozporządzenia – z uwagi na pourazowy niedowład kończyn dolnych, uszczerbek w wysokości 5% zgodnie z pkt. 91 Rozporządzenia – z uwagi na przebyte złamanie trzonu kręgu (...) i wyrostka poprzecznego strony prawej oraz uszczerbek w wysokości 5 % - w myśl regulacji z pkt 58a powołanego Rozporządzenia – z uwagi na przebyte złamanie żeber VI i VIII prawej strony.

Reasumując biegły ortopeda - traumatolog wskazał, że na skutek przedmiotowego wypadku J. W. (1) doznał obrażeń ciała pozostawiających trwałe skutki, zaś prognozy na poprawę obecnego stanu zdrowia i sprawności poszkodowanego pozostają negatywne. Za wskazane uznał dalsze leczenie rehabilitacyjne powoda nastawione na zmniejszenie dolegliwości bólowych i utrzymanie sprawności ruchowej (dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii k. 309-317 verte).

Obecnie J. W. (1) jest w stanie poruszać się samodzielnie jednakże będące następstwem obrażeń ograniczenie sprawności fizycznej (drętwienie i niedowład dolnych kończyn) uniemożliwia mu wykonywanie większości czynności związanych z obowiązkami życia codziennego (dowód: zeznania partnerki powoda J. K. k. 498 verte – 499v., zeznania powoda J. W. (1) przesłuchanego w charakterze strony k. 499v. – 500 verte).

W ramach opinii uzupełniającej biegły ortopeda-traumatolog oświadczył, iż powód pozostaje osobą samodzielną w tym znaczeniu, że jest w stanie poruszać się samodzielnie. Jednocześnie po wypadku powód nie był w stanie samodzielnie zmieniać pozycji a przemieszczał się jedynie na wózku inwalidzkim. Dopiero w następstwie długotrwałej rehabilitacji osiągnięto efekt w postaci ponownej pionizacji postawy poszkodowanego i umożliwienia samodzielnego poruszania (dowód: uzupełniająca opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii k. 347-349 verte).

Uwzględniając wniosek dowodowy strony powodowej, postanowieniem z dnia 09 sierpnia 2020 roku dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii – celem ustalenia skutków urazów fizycznych powoda w jego sferze neurologicznej. Sporządzając opinię biegły zaznaczył, że skutkiem wypadku z dnia 22 grudnia 2015 r. było doznanie przez J. W. (1) wstrząśnienia mózgu, objawiającego się niepamięcią wydarzeń w tym samego wypadku. W trakcie badania neurologicznego z dnia wypadku u powoda stwierdzono nieprawidłowości w postaci braku odruchów brzusznych po stronie prawej, parestezje poniżej łuku żeberowego oraz w obrębie kończyn dolnych. Stwierdzono słabą siłę mięśniową kończyn dolnych oraz wzmożone napięcie mięśniowe. Odczuwane w tym okresie dolegliwości bólowe były uśmierzane za pomocą środków przeciwbólowych, w tym pochodnych morfiny. Za najważniejsze z punktu

widzenie neurologicznego powód uznał uwolnienie struktur rdzenia kręgowego z kompresji na poziomie (...), gdyż wybuchowe złamanie trzonu kręgu spowodowało stenozę kanału kręgowego. W trakcie pobytu na Oddziale (...) Neurologicznej w okresie od 05 stycznia do 26 kwietnia 2016 roku u poszkodowanego dominował niedowład kończyn dolnych, z ograniczeniem ruchów czynnych z ograniczeniem ruchów czynnych w zakresie stawów biodrowych i kolanowych. W tym okresie powód skarżył się na bóle krzyża, drętwienie kończyn dolnych, zaburzenia w oddawaniu moczu. Poruszał się za pomocą kul ortopedycznych i balkonika. Kolejny pobyt w ośrodku rehabilitacyjnym skutkowało częściową poprawą sprawności kończyn dolnych powoda. Obecnie J. W. (1) skarży się na dolegliwości w postaci: drętwienia kończyn dolnych osłabienie siły mięśniowej stóp (w tym pięty stopy prawej), zaburzeń chodzenia, utykania na prawą nogę, obrzęków stóp i podudzi, dyskomfortu i uczucia bólu nasilającego się w trakcie pozycji stojącej lub siedzącej (powód jest zmuszony zatrzymywać się po przejechaniu samochodem 50 kilometrów gdyż musi rozprostować ciało), trudności z zasypianiem z uwagi na drętwienie nóg oraz lęk przed jazdą samochodem.

W trakcie badania u powoda stwierdzono dwie blizny pooperacyjne w części lędźwiowej kręgosłupa o długości ponad 20 cm. Na skutek obrażeń ruchomość kręgosłupa została znacznie ograniczona, stwierdzono brak odruchów głębokich kolanowych oraz odruchów podeszwowych. Dostrzegalne są również obrzęki stóp i podudzi. Opiniując w zakresie poniesionego przez poszkodowanego wypadkiem uszczerbku na zdrowiu, biegły z zakresu neurologii ustalił iż konsekwencje odniesionych przez powoda urazów skutkowało ustaleniem u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu w/w Rozporządzenia w wysokości 15 % stosownie do treści pkt. 90 a (uszkodzenie kręgosłupa w odcinku piersiowym i lędźwiowym z ograniczeniem ruchomości) Rozporządzenia, oraz 10 % stosownie do treści pkt 94 c Rozporządzenia (urazowe zespoły korzonkowe bólowe, czuciowe, ruchowe, mieszane). Jednocześnie w zakresie kwalifikacji poniesionego trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie regulacji z pkt 91 i 58a rozporządzenia, biegły z zakresu neurologii podzielił ustalenia płynące z opinii biegłego ortopedy traumatologa, ustalając uszczerbek na poziomie odpowiednio: 5 % i 5 %. Z uwagi na poniesione urazy powód posiada ograniczenia w zakresie szybkiego marszu czy biegania, pokonywania dłuższych dystansów bez odpoczynku czy jazdy samochodem powyżej dystansu 50 km. Obecnie J. W. (1) ma trudności z wykonywaniem podstawowych prac domowych, porządków w ogrodzie i otoczeniu domu. Zrezygnował z dotychczas podejmowanych form aktywności fizycznej, w tym jazdy na rowerze, biegania na nartach oraz wędkowania. Zarówno w trakcie snu jak i odpoczynku powód odczuwa dyskomfort w postaci drętwienia kończyn, skurczy i parestezji kończyn dolnych. Nie wykonuje pracy zarobkowej gdyż uzyskał orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy i umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Zdaniem biegłego neurologa skutki wypadku z dnia 22 grudnia 2015 roku będą niosły ze sobą negatywny wpływ na przyszły stan zdrowia i sprawności powoda. Powstałe zmiany w strukturze kostnej kręgosłupa Th i L skutkować będą miejscowymi dolegliwościami bólowymi w przyszłości. Na obszarze doznanych obrażeń, szybciej niż w pozostałych miejscach będą rozwijać się zmiany zwyrodnieniowe skutkujące dyskomfortem i uczuciem bólu. W ocenie biegłego również powrót do sprawności sprzed wypadku kończyn dolnych powoda pozostaje możliwy w marginalnym stopniu, niedowład stopy prawej ma bowiem trwały charakter. Biegły dostrzegł równocześnie potrzebę kontynuacji procesu rehabilitacji w celu utrzymania prawidłowej masy mięśniowej, poprawnego zakresu ruchomości w stawach oraz poprawnej siły mięśniowej stóp (dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii k. 373-379).

Uznając również za uzasadnione okolicznościami sprawy, Sąd uznał za celowe uwzględnienie wniosku strony powodowej co do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii.

Przeprowadzając badania poprzedzające sporządzenie opinii jak również sporządzając samą opinię biegła z zakresu psychologii wskazała, że w momencie wypadku J. W. (1) ogarnęła panika. Zastanawiał się czy będzie w stanie samodzielnie chodzić, gdyż jak wskazał sam powód, „nie chciał zostać kaleką”. Sam proces czteromiesięcznej rehabilitacji był dla J. W. (1) bolesny zarówno fizycznie jak i psychicznie. Powoda dręczyły koszmary senne w postaci innych wypadków i katastrof. Towarzyszyły mu również myśli intruzywne i powracające pytanie dlaczego musiał ulec przedmiotowemu wypadkowi.

Aktualnie powód porusza się samodzielnie jednakże w dalszym ciągu odczuwa ból fizyczny. Oddala w maksymalny możliwy sposób moment skorzystania z kul ortopedycznych, gdyż uznaje to za równoznaczne z poddaniem się i pogodzeniem z niepełnosprawnością.

Biegła stwierdziła, iż w następstwie wypadku, odniesionych obrażeń i spadku sprawności, obniżeniu uległo poczucie własnej wartości J. W. (1) zarówno ogólnie jako człowieka jak i mężczyzny – głowy i wsparcia rodziny. W związku z będącym następstwem utraty sprawności brakiem możliwości zarobkowych kondycja finansowa rodziny poszkodowanego (jego partnerki i jej dzieci) uległa znacznemu pogorszeniu, co determinuje konflikty na tym polu. Z uwagi na utratę dotychczasowej sprawności J. W. (1) utracił dotychczasowe kontakty społeczne i towarzyskie. Przed zdarzeniem wspólnie z grupą znajomych jeździł na koncerty, grzybobrania, uprawiał sport i wędkarstwo. W chwili obecnej brak pełnej sprawności fizycznej uniemożliwił wykonywanie znacznej części z przedmiotowych aktywności, zaś pozostała w istotnym stopniu ograniczył. Poszkodowany często odczuwa smutek i przygnębienie, martwi się o swoją przyszłość. Zarzuca sobie nieudolność a marginalizacji uległo jego zainteresowanie kontaktami społecznymi, międzyludzkimi.

W ocenie biegłej badany prezentuje tendencję do koncentracji na sobie własnych przeżyciach emocjonalnych, poczuciu winy i frustracji. Sam powód ocenia swoje aktualne i przyszłe życie jako pozbawione szczęśliwej przyszłości, szare i nacechowane niemocą. Fakt obniżenia sprawności fizycznej skutkowało u powoda spadkami nastroju oraz wiązało się z utratą poczucia męskości. Utrata możliwości zarobkowych obniżyła status majątkowy rodziny powoda, który poczuwa się do odpowiedzialności za jej byt. Opiniowany do dnia dzisiejszego odczuwa podświadomy lęk podczas poruszania się samochodem, szczególnie w momencie wymijania i wyprzedzania innych pojazdów. Utracił nadzieję na możliwość odzyskania dawnej sprawności co wiąże się z odczuwaniem frustracji i deprecjonowaniem sensu własnego, dalszego życia (dowód: opinia biegłego z zakresu psychologii k. 393-397).

Decyzją z dnia 31 maja 2016 roku (...) S.A. przyznał na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości 10,024 zł jednocześnie pomniejszając je o 20 %, tj.: oszacowany przez ubezpieczyciela stopień przyczynienia się do powstania szkody, i wypłacając na rzecz J. W. (1) kwotę 8019,20 zł (dowód: decyzja z dnia 31 maja 2016 roku k. 149).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenia w zakresie kwoty zadośćuczynienia jak również dożywotniej renty zasługiwały co do zasady na uwzględnienie, z wyjątkiem daty ich wymagalności.

Na wstępie podnieść należy, iż kwestią bezsporną w realiach przedmiotowej sprawy była odpowiedzialność pozwanej za następstwa wypadku. Sporne pozostawały natomiast: rozmiar krzywdy i uszczerbku na zdrowiu jakiego doświadczył powód w wyniku zdarzenia z dnia 22 grudnia 2015 roku, stopień cierpienia fizycznego i psychicznego jakich doznał, jak również utrata możliwości zarobkowych i zwiększenie potrzeb, a w konsekwencji wysokość i zasadność świadczeń w postaci zadośćuczynienia i renty.

Roszczenia z pozwu w zakresie zadośćuczynienia oraz renty znajdowały oparcie w regulacjach wnikających z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c., w myśl których w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli zaś poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (art. 444 § 1 i § 2 k.c.). Jednocześnie w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

Przedmiotem kompensacji w ramach świadczenia z art. 444 k.c. jest zatem uszczerbek majątkowy związany z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, gdyż cierpienie fizyczne i psychiczne podlegają wynagrodzeniu w ramach instytucji zadośćuczynienia – art. 445 k.c.

Kwestię stopnia doniosłości i intensywności cierpień fizycznych i psychicznych jakich doznał powód w następstwie wypadku mającego miejsce w dniu 22 grudnia 2015 roku, Sąd rozstrzygnął zasadniczo opierając się na wnioskach i ustaleniach poczynionych w opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, biegłego psychologa oraz biegłego z zakresu neurologii.

Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii stwierdził, iż na skutek wypadku z 22 grudnia 2015 roku J. W. (1) doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 % z uwagi na przebyte złamanie wybuchowe trzonu kręgu (...) wymagające leczenia operacyjnego, uszczerbku w wysokości 10 % z uwagi na pourazowy niedowład kończyn dolnych, uszczerbku w wysokości 5% ze względu na przebyte złamanie trzonu kręgu (...) i wyrostka poprzecznego strony prawej oraz uszczerbku w wysokości 5 % z uwagi na przebyte złamanie żeber VI i VIII prawej strony. Przy ucisku na odcinki lędźwiowe kręgosłupa opiniowany odczuwa ból. Odniesione przez powoda na skutek wypadku obrażenia dostarczyły dolegliwości bólowych o znacznym natężeniu. W całkowitym okresie trwania hospitalizacji J. W. (1) był zmuszony przyjmować leki przeciwbólowe. Obecnie u powoda występuje ciągły ból pleców z promieniowaniem w okolice bioder, który nasila się przy pozostawianiu przez dłuższy okres czasu w jednostajnej pozycji stojącej lub siedzącej. Występują negatywne objawy w postaci uporczywych i przewlekłych skurczów i odrętwienia dolnych kończyn ciała. Dolegliwości bólowe i odczuwany w ich następstwie dyskomfort potęguje fakt, iż przed wypadkiem powód pozostawał w pełni sprawnym, korzystającym z uroków życia mężczyzną. Mimo przebytego leczenia i rehabilitacji powód ma ograniczoną sprawność ruchową trudności z dłuższym staniem, siedzeniem, chodzeniem i jazdą samochodem, którym to czynnościami towarzyszy uczucie bólu.

Biegły z zakresu neurologii stwierdził u powoda negatywne objawy w postaci słabej siły mięśniowej kończyn dolnych oraz wzmożonego napięcia mięśniowego, skutkujące odczuwaniem dolegliwości bólowych, które w okresie leczenia były uśmierzane za pomocą silnych środków przeciwbólowych, w tym pochodnych morfiny. Mimo formalnego zakończenia procesu rehabilitacji powód w dalszym ciągu skarży się na dolegliwości w postaci: drętwienia kończyn dolnych, zaburzeń chodzenia, obrzęków stóp i podudzi, dyskomfortu i uczucia bólu nasilającego się w trakcie utrzymywania jednostajnych pozycji: stojącej lub siedzącej.

W trakcie snu jak i odpoczynku powód odczuwa dyskomfort w postaci drętwienia kończyn, skurczy i parestezji kończyn dolnych. W opinii biegłego następstwa wypadku z dnia 22 grudnia 2015 roku będą niosły ze sobą negatywny wpływ na przyszły stan zdrowia i sprawności powoda. Powstałe zmiany w strukturze kostnej kręgosłupa skutkować będą miejscowymi dolegliwościami bólowymi w przyszłości, a powrót do stanu sprawności sprzed wypadku jawi się jako wątpliwy. Jednocześnie opiniujący oszacował, iż na skutek poniesionych obrażeń powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości odpowiednio: 15 % z uwagi na uszkodzenie kręgosłupa w odcinku piersiowym i lędźwiowym z ograniczeniem ruchomości oraz 10% w związku z urazem zespołów korzonkowych (czuciowych, ruchowych, mieszanych).

Biegła z zakresu psychologii wskazała zaś, że wypadek wywołał u powoda szok będący reakcją na stres, dezorientację i obawę przed odniesieniem obrażeń skutkujących niepełnosprawnością.

W okresie rehabilitacji powodowi towarzyszyły koszmary senne, o tematyce związanej z wypadkami komunikacyjnymi wraz z powracaniem myślami do wypadku i poszukiwaniem przyczyn zostanie osobą niepełnosprawną. Wraz z utratą sprawności fizycznej powód doznał obniżenia pewności siebie oraz poczucia własnej wartości. Często towarzyszy mu smutek i przygnębienie związane z brakiem możliwości podjęcia pracy i zadbania o kondycję finansową rodziny. Wraca myślami do wypadku. Czyni sobie zarzuty nieudolności, zaś marginalizacji uległo jego zainteresowanie relacjami z innymi ludźmi w tym dotychczasowymi znajomymi.

Zdaniem biegłej psycholog obecną postawę powoda jako poszkodowanego w wypadku cechuje tendencja do koncentracji na własnych przeżyciach emocjonalnych, poczuciu frustracji i niesprawiedliwości. Mimo upływu znacznego okresu czasu od wypadku, powód do dnia dzisiejszego odczuwa podświadomą obawę towarzyszącą poruszaniu się samochodem, szczególnie w momencie wymijania i wyprzedzania innych pojazdów.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd w całości podzielił powołane opinie i zawarte w nich ustalenia oraz wysunięte wnioski, gdyż spełniały one stawiane dla przedmiotowych środków dowodowych wymogi, odzwierciedlały skrupulatność oraz pracowitość przy badaniu opiniowanego oraz wykazywały wysoki stopień fachowości sporządzających je specjalistów. Równocześnie stanowczo i wyczerpująco odpowiadały na postawione biegłym pytania, zawierając przekonującą i logiczną argumentację, popartą specjalistyczną wiedzą z konkretnych dziedzin.

Oceniając rozmiar doznanej krzywdy Sąd wziął również pod uwagę zmianę sytuacji osobistej i życiowej powoda, poczucie osamotnienia związane z faktem izolacji od innych uprawiających grupowo zajęcia sportowe znajomych, wstrząs i zawstydzenie związane z niepełnosprawnością, osłabienie energii życiowej oraz nieodwracalność tych następstw, potwierdzony przez biegłych brak szans odbudowania poprzedniego trybu życia i poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową i niepewność o przyszłość, w tym utrzymanie samego powoda i rodziny.

Na kanwie powyższych okoliczności Sąd uznał roszczenie w zakresie dochodzonego zadośćuczynienia w wysokości 74000 zł za w pełni uzasadnione, przy uwzględnieniu, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi nieść odczuwalną ekonomicznie wartość, rekompensując ból i cierpienie. Zdrowie stanowi wszakże dobro o szczególnej, nieoszacowanej wartości, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

Sąd nie dostrzegł na etapie postępowania okoliczności przemawiających za uznaniem, iż wypłacone powodowi przez (...) S.A. świadczenie w wysokości 8019,20zł rekompensowało odniesiony uszczerbek majątkowy związany z uszkodzeniem ciała lub cierpienie fizyczne i psychiczne jakich powód doznał w następstwie wypadku z 22 grudnia 2015 roku. W aktach sprawy jak również w toku postępowaniu nie wykazano bowiem podstaw prawnych uzasadniających legitymację (...) S.A. do występowania w charakterze pozwanego.

Uwzględniając zaś materiał dowodowy sprawy jako całokształt Sąd doszedł do przekonania, że również zasadność roszczenia w zakresie przyznania na rzecz powoda J. W. (1) dożywotniego świadczenia rentowego w kwotach po 1459 zł miesięcznie została wykazana.

Odnosząc się do przesłanek warunkujących przyznanie renty przewidzianej w art. 444 § 2 k.c. podkreślić godzi się, iż zasądzenie świadczenia w tym zakresie jest uzależnione od całkowitej lub częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej, ewentualnie od zwiększenia się potrzeb poszkodowanego lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość.

Jednocześnie w orzecznictwie podkreśla się, że konieczną przesłanką uzyskania renty jest jednak zarówno wystąpienie w następstwie tych okoliczności szkody w postaci zwiększenia się wydatków lub zmniejszenia dochodów, jak i stwierdzenie, że następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia mają charakter trwały (vide. wyrok SA w Białymstoku z dnia 10 grudnia 2018 roku, sygn. akt I ACa 571/18, legalis).

Celem weryfikacji powołanych przesłanek Sąd, jak już wskazano, dopuścił dowód z opinii biegłych. Z przeprowadzonego przez Sąd dowodu z opinii biegłego z zakresu (...) wynikało, iż na skutek zdarzenia z dnia 22 grudnia 2015 roku u powoda zaistniały obrażenia w postaci: wybuchowego złamania trzonu kręgu (...) z niedowładem kończyn dolnych, złamanie łuku kręgu (...) strony lewej, złamanie trzonu kręgu (...) i wyrostka poprzecznego strony prawej i złamania żeber VI - VIII strony prawej oraz stłuczenia płuc. Powód opuścił placówkę medyczną i rehabilitacyjną o własnych siłach, jednakże ze względu na następstwa odniesionych obrażeń ma trudności z dłuższym stanieniem, siedzeniem, chodzeniem i jazdą samochodem. Poszkodowany w wyniku zdarzenia J. W. (1) nie wrócił do

pracy. Po 6 miesiącach korzystania ze zwolnienia lekarskiego ZUS przydzielił powodowi 6 miesięczne świadczenie rehabilitacyjne. Następnie powodowi przyznano rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na rok, po czym przedłużono ją na kolejne trzy lata, tj.: do 31 grudnia 2020 roku. Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 04 września 2017 roku powód został uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Jako datę powstania niepełnosprawności uznano dzień 22 grudnia 2015 roku, zaś sam stopień niepełnosprawności orzeczono na okres od 26 lipca 2016 roku do 31 sierpnia 2020 roku. W okresie leczenia i rehabilitacji powód wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności samoobsługi.

Oceniając stopień i rozmiar uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał powód biegły stwierdził, że w wyniku wypadku J. W. (1) odniósł obrażenia skutkujące wystąpieniem uszczerbku na zdrowiu w wysokości: 15 % ze względu na przebyte złamanie wybuchowe trzonu kręgu (...) wymagające leczenia operacyjnego, 10% z uwagi na pourazowy niedowład kończyn dolnych, 5% w następstwie przebytego złamania trzonu kręgu (...) i wyrostka poprzecznego strony prawej oraz uszczerbek w wysokości 5 % - jako efekt przebytego złamania żeber VI i VIII prawej strony.

W ramach podsumowania wniosków z opinii, biegły uznał, że J. W. (1) doznał obrażeń ciała pozostawiających trwałe skutki, zaś prognozy na poprawę obecnego stanu zdrowia i sprawności poszkodowanego pozostają negatywne. Jednocześnie uzasadnionym zdaniem biegłego pozostaje dalsze leczenie rehabilitacyjne powoda, nastawione na zmniejszenie dolegliwości bólowych i utrzymanie sprawności ruchowej.

Z opinii biegłego z zakresu neurologii dr. n.med. R. Z. wynikało, iż powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu oszacowanego na: 15% w następstwie uszkodzenia kręgosłupa w odcinku piersiowym i lędźwiowym z ograniczeniem ruchomości, 10 % z uwagi na urazowe zespoły korzonkowe bólowe, czuciowe, ruchowe, mieszane.

W zakresie kwalifikacji poniesionego trwałego uszczerbku na zdrowiu w myśl regulacji z pkt. 91 i 58a w/w Rozporządzenia, biegły z zakresu neurologii podzielił ustalenia płynące z opinii biegłego ortopedy traumatologa, ustalając uszczerbek na poziomie odpowiednio: 5 % i 5 %. Oceniając zaś konsekwencje na przyszłość szeregu odniesionych przez powoda urazów biegły wskazał, iż mimo zastosowani intensywnego leczenia usprawniającego J. W. (1) nie wrócił do pełni sprawności. Mięśnie i kończyny dolne nie odzyskały siły i napięcia sprzed wypadku. Rokowania na przyszłość, co do powrotu do zdrowia pozostają wątpliwe, zaś niedowład stopy prawej ma charakter trwały. Ponadto zbieżnie ze stanowiskiem biegłego ortopedy – biegły neurolog wskazał na celowość kontynuowania procesu rehabilitacji, z uwagi na potrzebę zachowania odpowiedniej masy mięśniowej, zakresu ruchomości w stawach i polepszenia siły mięśniowej stóp.

Zdaniem Sądu dostrzec również należało, iż przed wypadkiem powód J. W. (1) pozostawał zatrudniony od 7 lat w zakładzie produkcyjnym przy montażu profili okiennych. Na zajmowanym stanowisku otrzymywał wynagrodzenie oscylujące w granicach minimalnego, które w 2010 roku wynosiło 1307zł miesięcznie, zaś na dzień dzisiejszy kształtuje się na poziomie kwoty 2600 zł. Powód pozostawał i w dalszym ciągu pozostaje w nieformalnym związku z partnerką J. K. opiekując się jej dziećmi. W następstwie wypadku i utraty możliwości zarobkowania powód i jego najbliżsi zostali pozbawieni istotnego źródła utrzymania, co niewątpliwie będzie skutkowało zmniejszeniem dochodów i perspektyw na przyszłość.

Na kanwie powyższego uwzględniając zaistnienie przesłanek warunkujących zasądzenie na rzecz poszkodowanego świadczenia wynikającego z art. 444 § 2 k.c., Sąd Okręgowy uznał roszczenie o zasądzenie dożywotniej renty za w pełni zasadne.

Jednocześnie uwzględniając konkluzje wynikające z opinii biegłych, w tym szczególnie zalecenia kontynuowania dalszej rehabilitacji celem utrzymania sprawności i masy mięśniowej na podstawie art. 189 k.p.c. ustalił odpowiedzialność pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, które mogą ujawnić się w przyszłości.

Jako datę od której należało przyjąć za wymagalne zasądzone na rzecz powoda roszczenia uznano odpowiednio datę 11 marca 2018 roku tj.: dzień następny po dacie wystosowania przez stronę pozwaną odpowiedzi na pozew, w której to dacie pozwana będąc świadomą dochodzonych względem niej roszczeń oraz ich wysokości, zaprezentowała

stanowisko w sprawie - odmawiając wypłaty na rzecz powoda dochodzonych roszczeń. Istotną okolicznością jest fakt, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na wcześniejsze zgłoszenie roszczeń w stosunku do pozwanej w związku z czym trudno uznać, iż pozwana pozostawała w zwłoce w spełnieniu świadczenia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania oparte zostało na regulacji z art. 98 k.p.c. Powód wygrał powództwo w przeważającym stopniu dlatego przysługiwał mu od pozwanej zwrot poniesionych kosztów procesu w kwocie 6988 zł. Przedmiotowe koszty stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej wraz z opłatą od pełnomocnictwa, tj.: 5417 zł, (ustalone na podstawie § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) kwota 800 zł tytułem częściowej opłaty od pozwu oraz wydatków od których powód nie został zwolniony postanowieniem z dnia 19 maja 2017 roku, kwota 500 zł tytułem uiszczonej zaliczki na opinię biegłego oraz tytułem 271 zł opłaty od zażalenia.

O niewykorzystanych zaliczkach orzeczono w myśl art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (tj. z dnia 21 kwietnia 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 623, dalej jako k.s.c.u.).

Jednocześnie uwzględniając wynik postępowania działając na podstawie art. 113 ust. 1 k.s.c.u. Sąd za uzasadnione uznał obciążanie pozwanej Č. S. z siedzibą w P. brakującymi kosztami poniesionymi czasowo przez Skarb Państwa, od których uiszczenia powód był zwolniony. Koszty te stanowiła część opłaty od pozwu w wysokości 3776 zł oraz kwota 2468,97 zł tytułem zaliczek na wynagrodzenie sporządzających opinie biegłych.

SSO Cezary Olszewski